FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F.G. JACOBS fremsat den 17. november 2005 [1]

1. I denne sag har Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (Nederlandene) forelagt Domstolen spørgsmålet om, hvorvidt fællesskabsretten er til hinder for, at Kongeriget Nederlandene opkræver socialsikringsbidrag af renteindkomst, som et i Nederlandene hjemmehørende selskab betaler til en i Belgien hjemmehørende person, der er nederlandsk statsborger, er omfattet af såvel den nederlandske som den belgiske sociale sikringslovgivning i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 [2].

2. Spørgsmålet er rejst under en sag mellem L.H. Piatkowski og kontrolinspektøren i den kompetente skatteforvaltning i Eindhoven (Inspecteur van de Belastingdienst grote ondernemingen Eindhoven, herefter »Inspecteur«).

1 — Originalsprog: engelsk.

2 — Rådets forordning af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366). Forordningens tekst som ændret kan findes i del I i bilag A til Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2.12.1996 om ændring og ajourføring af forordning (EØF) nr. 1408/71 (EFT 1997 L 28, s. 1). De bestemmelser, der er omhandlet i den foreliggende sag, blev yderligere ændret (disse ændringer er dog ikke relevante i denne sag) ved Rådets forordning (EF) nr. 1606/98 af 29.6.1998 (EFT L 209, s. 1) med virkning fra den 25.7.1998.

Relevant fællesskabslovgivning

3. Afsnit II i forordning nr. 1408/71 indeholder en række lovvalgsregler, som skal bestemme, hvilken socialsikringslovgivning der finder anvendelse på personer omfattet af forordningen. Reglerne bygger på det grundprincip, at en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende kun er omfattet lovgivningen i én medlemsstat ad gangen (herefter »princippet om, at kun én lovgivning finder anvendelse«). Artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 fastsætter således følgende generelle regel:

»Med forbehold af artikel 14c og 14f er de personer, der er omfattet af denne forordning, alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. Spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes, afgøres efter bestemmelserne i dette afsnit.«

4. Princippet om, at kun én lovgivning finder anvendelse, gælder personer, der har lønnet

beskæftigelse i mere end en medlemsstat[3], personer, der har selvstændig beskæftigelse i mere end en medlemsstat[4], og (som hovedregel) personer, der har selvstændig beskæftigelse i en medlemsstat og lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat[5].

5. Det fremgår af ordlyden af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1408/71, at afsnit II kun indeholder to undtagelser fra dette princip.

6. Artikel 14f vedrører tjenestemænd, som samtidig er ansat i to eller flere medlemsstater. Denne bestemmelse er ikke relevant i den foreliggende sag.

7. Artikel 14c, litra a), fastsætter den hovedregel, at en person, der samtidigt har lønnet beskæftigelse og selvstændig beskæftigelse på forskellige medlemsstaters område, skal være omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område vedkommende har lønnet beskæftigelse.

8. Artikel 14c, litra b), modificerer denne bestemmelse i visse tilfælde. Artikel 14c bestemmer:

»En person, der samtidigt har lønnet beskæftigelse og selvstændig beskæftigelse på forskellige medlemsstaters område, er:

[...]

b) i de i bilag VII omhandlede tilfælde omfattet af:

— lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område vedkommende har lønnet beskæftigelse, [...] og af

— lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område vedkommende har selvstændig beskæftigelse, [...]«

3 — Artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1408/71.
4 — Artikel 14a, stk. 2, i forordning nr. 1408/71.
5 — Artikel 14c, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1408/71.

9. I bilag VII til forordning nr. 1408/71 nævnes blandt de tilfælde, hvor en person samtidig er omfattet af lovgivningen i to medlemsstater:

»1. Udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed i Belgien og beskæftigelse som arbejdstager i en anden medlemsstat.«

Relevant national lovgivning

10. På det relevante tidspunkt foreskrev den nederlandske sociale sikringslovgivning, at en person, der ikke har bopæl i Nederlandene, og som er indkomstskattepligtig vedrørende beskæftigelse i Nederlandene, var tvungent forsikret i henhold til Nederlandenes fire almindelige sociale sikringsordninger [6].

11. En sådan person var også pligtig at betale bidrag til folkesikringsordningerne [7].

12. Når det drejede sig om en person, der ikke havde bopæl i medlemsstaten, blev niveauet for bidrag fastsat under hensyn til den forsikredes persons skattepligtige indenlandske indkomst som omhandlet i Wet op de inkomstenbelasting (nederlandsk lov om indkomstbeskatning) 1964 [8].

13. Den skattepligtige indenlandske indkomst blev defineret som den indenlandske bruttoindkomst [9], der igen blev defineret som al indkomst, herunder i) indkomst som arbejdstager og ii) indkomst, der hidrører fra fordringer på et selskab med hjemsted i Nederlandene, såfremt indkomstmodtageren har en væsentlig kapitalinteresse i dette selskab, som omhandlet i samme lovs artikel 20, litra a), og ejeren af denne interesse ikke er et selskab [10].

14. Til sammenligning blev niveauet for folkeforsikringsbidrag for en person med bopæl i medlemsstaten fastsat under hensyn til den forsikrede persons globalindkomst som omhandlet i Wet op de inkomstenbelasting.

6 — Artikel 6, stk. 1, litra b), i Algemene Ouderdomswet (lov om almindelig alderspension) og de tilsvarende bestemmelser i Algemene Nabestaandenwet (lov om den almindelige forsikringsordning for efterladte), Algemene Kinderbijslagwet (almindelig lov om børnetilskud) og Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (almindelig lov om særlige udgifter i forbindelse med sygdom).

7 — Artikel 6 i Wet financiering volksverzekeringen (lov vedrørende finansiering af folkeforsikringen).

8 — Artikel 7 og 8 i Wet financiering volksverzekeringen.

9 — Artikel 48, stk. 3, i Wet op de inkomstenbelasting.

10 — Artikel 49, stk. 1, litra c), nr. 1 og 4, i Wet op de inkomstenbelasting.

Retsforhandlingerne i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

15. Den forelæggende ret har forklaret baggrunden for hovedsagen som følger.

16. L.H. Piatkowski, der er nederlandsk statsborger, boede i Nederlandene indtil 1996, hvorefter han flyttede til Belgien. Han var bosat i Belgien i hele 1998, hvorunder han arbejdede både i Nederlandene og Belgien.

17. I Nederlandene arbejdede han som direktør for Vanderheide Beheer BV (herefter »Vanderheide«), et selskab med hjemsted Nederlandene. Vanderheide er et 100%-ejet datterselskab af Marlon NV, som er et selskab med hjemsted i Belgien, hvis selskabsandele alle ejes af Piatkowski og hans ægtefælle. Piatkowskis løn fra Vanderheide er indkomstskattepligtig i Nederlandene, og i overensstemmelse hermed var han tvungent forsikret i henhold til den nederlandske folkeforsikringslovgivning og derfor pligtig at betale bidrag hertil.

18. I Belgien arbejdede Piatkowski som forretningsfører for et eller flere selskaber med hjemsted i Belgien. I forhold til den belgiske lovgivning om social sikring har disse aktiviteter været betragtet som værende udført på anden måde end som lønnet beskæftigelse.

19. Piatkowski havde en fordring på DuvedeC BV, som er et selskab med hjemsted i Nederlandene, i hvilket Vanderheide ejede 41% af kapitalandelene. I 1998 modtog Piatkowski en rentebetaling af denne fordring. Da denne rentebetaling opfyldte betingelserne i artikel 49, stk. 1, litra c), nr. 4, i Wet op de inkomstenbelasting [11], udgjorde den en del af Piatkowskis indenlandske skattepligtige indkomst i henhold til den nederlandske lovgivning.

20. I overensstemmelse hermed medregnede Inspecteur rentebetalingen i beregningsgrundlaget for opgørelsen af de folkeforsikringsbidrag, som Piatkowski var skyldig i Nederlandene vedrørende 1998.

21. Rentebetalingen blev ikke i Belgien medregnet ved fastsættelsen af Piatkowskis bidrag til den belgiske sociale sikring vedrørende dette år [12].

22. Piatkowski er af den opfattelse, at det i henhold til forordning nr. 1408/71 tilkommer Belgien at opkræve bidrag til den sociale sikring af denne rentebetaling på grund af hans bopæl dér.

11 — Jf. punkt 13 ovenfor.

12 — Ifølge Kommissionen behandles rente af gæld i Belgien som indkomst fra privat formue og er dermed ikke relevant for opgørelsen af socialsikringsbidrag, der udelukkende baseres på indtjent lønindkomst.

23. Den forelæggende ret er i tvivl om den korrekte fortolkning af artikel 14c, litra b), i forordning nr. 1408/71. Den har derfor udsat sagen og forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er fællesskabsretten, navnlig retten til fri bevægelighed og bestemmelserne i artikel 14c, litra b), i forordning nr. 1408/71 (den version, der fandt anvendelse i 1998) til hinder for, at Nederlandene opkræver socialsikringsbidrag af renteindkomst, som et i Nederlandene hjemmehørende selskab betaler til en i Belgien hjemmehørende person, som såvel den nederlandske som den belgiske sociale sikringslovgivning finder anvendelse på i medfør af artikel 14c, litra b), i forordning nr. 1408/71 sammenholdt med forordningens bilag VII, punkt 1?«

24. Den nederlandske regering og Kommissionen har indgivet skriftlige indlæg. Der er ikke blevet begæret afholdt retsmøde, og et sådant er ikke blevet afholdt.

Vurdering

25. Både den nederlandske regering og Kommissionen har gjort gældende, at det forelagte spørgsmål skal besvares benægtende. Jeg er enig heri.

Anvendelig lovgivning

26. Umiddelbart hører sagens faktiske omstændigheder klart under anvendelsesområdet for artikel 14c, litra b): Piatkowski »[har] samtidigt [...] lønnet beskæftigelse og selvstændig beskæftigelse på forskellige medlemsstaters område [...]«, således som det generelt kræves i artikel 14c, og specifikt er der tale om »[u]døvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed i Belgien og beskæftigelse som arbejdstager i en anden medlemsstat«, som kræves i artikel 14c, litra b), jf. bilag VII.

27. I et sådant tilfælde bestemmer artikel 14c, litra b), at vedkommende person er omfattet af lovgivningen i begge de berørte medlemsstater, hvilket er en undtagelse fra den almindelige regel i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1408/71, hvorefter de personer, der er omfattet af forordningen, alene er undergivet lovgivningen i én medlemsstat.

28. Den foreliggende sag kan ses i modsætning til tidligere sager, hvor Domstolen er blevet anmodet om at fortolke artikel 14c, litra b) [13]. Disse sager vedrørte alle det spørgsmål, om det lovligt i medfør af denne bestemmelse kunne kræves, at en forsikret

13 — Domme af 30.1.1997, sag C-340/94, De Jaeck, Sml. I, s. 461, og sag C-221/95, Hervein og Hervillier, Sml. I, s. 609 (»Hervein I«), samt dom af 19.3.2002, forenede sager C-393/99 og C-394/99, Hervein m.fl., Sml. I, s. 2829, (»Hervein II«).

person i en situation, der kan sammenlignes med Piatkowskis, skulle bidrage til to særskilte sociale sikringsordninger. I De Jaeck og Hervein I-sagerne blev det gjort gældende, at selskabsdirektører reelt var selvstændigt beskæftiget, selv om den omhandlede medlemsstat [14] betragtede dem som havende lønnet beskæftigelse, og i henhold til artikel 14a, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 [15] skulle sagsøgeren derfor i begge tilfælde alene være omfattet den sociale sikringslovgivning i bopælsmedlemsstaten. Domstolen fastslog i begge sager, at med henblik på anvendelsen af artikel 14a og 14c skal der ved begreberne henholdsvis »lønnet beskæftigelse« og »selvstændig beskæftigelse« forstås virksomhed, der kvalificeres som sådan ved anvendelsen af lovgivningen om social sikring i den medlemsstat, på hvis område beskæftigelsen udøves. I Hervein II-sagen argumenterede sagsøgerne for, at artikel 14c, litra b) [tidligere artikel 14c, stk. 1, litra b)] [16], og bilag VII stred mod artikel 39 EF og 43 EF, for så vidt som de bestemte, at en person, der samtidig har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område og selvstændig beskæftigelse på en anden medlemsstats område, er omfattet af lovgivningen i hver af disse medlemsstater. Domstolen tiltrådte ikke dette argument.

29. I den foreliggende sag har Piatkowski ikke bestridt, at han er omfattet af to forskellige sociale sikringsordninger, men har kritiseret det forhold, at Nederlandene, og ikke Belgien, vil medtage renterne i beregningsgrundlaget. Piatkowski er af den opfattelse, at dette strider mod fællesskabsretten.

30. Den forelæggende ret har understreget, at artikel 14c, litra b) [17], som den oprindelig var affattet, foreskrev samtidig anvendelse af lovgivningen i hver enkelt af de berørte medlemsstater »for så vidt angår beskæftigelsen på deres område«, og at hver enkelt berørt medlemsstat på grundlag af denne ordlyd udelukkende kunne opkræve forsikringsbidrag vedrørende indkomst, der var optjent på dens område [18]. Den forelæggende ret har anerkendt, at den gældende udgave af artikel 14c, litra b), ikke indeholder nogen tilsvarende passus, men har anført, at betragtningerne til forordning nr. 3811/86 [19], der indførte denne udgave med virkning fra den 1. januar 1987, ikke indeholder angivelser om, at der var tilsigtet en indholdsmæssig ændring. Hvis den gældende udgave af artikel 14c, litra b), skulle anvendes på det samme grundlag som den forudgående udgave, ville det i den foreliggende sag være nødvendigt at afgøre, om rentebetalingen udgjorde indkomst hidrørende fra Belgien eller Nederlandene.

14 — For så vidt angår De Jaeck-dommen Nederlandene og for så vidt angår Hervein I-dommen Frankrig.

15 — Som i det væsentlige bestemmer, at en person, der er selvstændig erhvervsdrivende i to eller flere medlemsstater og er bosiddende i den ene, skal være omfattet af lovgivningen i denne medlemsstat.

16 — Indsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 1390/81 af 12.5.1981 om udvidelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 til også at omfatte selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer (EFT L 143, s. 1).

17 — Jf. fodnote 16.

18 — De Jaeck-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 13, præmis 40.

19 — Rådets forordning af 11.12.1986 om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 (EFT L 355, s. 5).

31. Som den nederlandske regering har påpeget i den foreliggende sag, blev sætningen »for så vidt angår beskæftigelsen på deres område« imidlertid overflødig, da ordlyden af bestemmelsen blev ændret. I den oprindelige udgave havde artikel 14c, stk. 1, litra b), følgende ordlyd:

»En person, der samtidigt har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område og selvstændig beskæftigelse på en anden medlemsstats område, er

[...]

b) i de i bilag VII omhandlede tilfælde omfattet af lovgivningen i hver af disse medlemsstater, for så vidt angår beskæftigelsen på deres område.«

32. Det er imidlertid nu underforstået i den ændrede udgave, at i de tilfælde, der er nævnt i bilag VII, er den forsikrede person omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, hvor han har lønnet beskæftigelse for så vidt angår denne beskæftigelse, og af lovgivningen i den medlemsstat, hvor han har selvstændig beskæftigelse for så vidt angår denne beskæftigelse.

33. I overensstemmelse hermed er jeg fortsat af den opfattelse, som jeg gav udtryk for i mit forslag til afgørelse i Hervein II-sagen, at den omstændighed, at passagen »for så vidt angår beskæftigelsen på deres område« bortfaldt i artikel 14c, stk. 1, litra b), da denne bestemmelse blev ændret ved forordning (EØF) nr. 3811/86, ikke ændrer bestemmelsens materielle betydning [20]. Som jeg også tilkendegav i Hervein II-sagen, betyder dette imidlertid blot, at det ikke kan kræves af personer, der er omfattet af artikel 14c, litra b), at de betaler bidrag *vedrørende den samme indkomst* i mere end en medlemsstat [21]. Dette er det grundlæggende princip, der ligger bag ved forordning nr. 1408/71 [22]. Det er i denne sag ikke blevet gjort gældende, at der skulle være tale om dobbeltbidrag: Den forelæggende ret fremhæver tværtimod udtrykkeligt, at rentebetalingen ikke medregnes ved beregningen af niveauet for bidrag i Belgien.

Medregning af rentebetalingen i beregningsgrundlaget

34. Den egentlige tvist i den foreliggende sag vedrører snarere det forhold, at niveauet for Piatkowskis bidrag forhøjes som følge af medtagelsen af rentebetalingen i beregningsgrundlaget. Piatkowski er tilsyneladende af den opfattelse, at kompetencen til at opkræve sociale sikringsbidrag af disse renter henhører under Belgien, og at de derfor ikke

20 — Nævnt i fodnote 13, punkt 60.

21 — Punkt 60; min fremhævelse.

22 — Jf. dom af 8.3.2001, sag C-68/99, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 1865, præmis 25.

bør indgå i beregningsgrundlaget for bidrag, der betales i Nederlandene. Den forelæggende ret har tilkendegivet, at den »ikke i forordningen har kunnet få øje på nogen tydelige tilknytningsmomenter, der kan tale for udelukkende at tilskrive en af de berørte medlemsstater sådan indkomst«.

35. Det eneste formål med bestemmelserne i afsnit II i forordning nr. 1408/71 er at fastsætte, hvilken lovgivning der finder anvendelse på personer inden for forordningens anvendelsesområde. Bestemmelserne har således ikke til formål at fastsætte betingelserne for, om der består en ret eller en pligt til at tilslutte sig en social sikringsordning. Det tilkommer den enkelte medlemsstats lovgiver at fastsætte disse betingelser [23]. Når det derfor først ved anvendelse af de relevante bestemmelser i afsnit II er blevet afgjort, at lovgivningen i en given medlemsstat finder anvendelse, tilkommer det denne medlemsstat at bestemme den indkomst, der skal indgå i beregningsgrundlaget for de bidrag, der skal ydes til dens sociale sikringsordning.

36. Domstolen har tiltrådt argumentet, hvorefter de nationale myndigheder selv frit kan udforme de detaljerede bestemmelser om finansiering [24] af den sociale sikringsordning, når lovgivningen i vedkommende medlemsstat i medfør af forordning nr. 1408/71 finder anvendelse, og har endvidere i den bredere sammenhæng vedrørende EF-traktatens bestemmelser om arbejdstagernes frie bevægelighed udtalt, at »[...] da de nationale lovgivninger ikke er harmoniseret på fællesskabsplan, [tilkommer det] i princippet medlemsstaterne at fastsætte, hvilke indkomster der skal tages hensyn til ved beregningen af bidrag til sociale sikringsordninger« [25].

37. Domstolen har også fastslået, at i de i bilag VII omhandlede tilfælde er personer, som dels har lønnet beskæftigelse på én medlemsstats område, dels selvstændig beskæftigelse på en anden medlemsstats område, samtidigt omfattet af lovgivningen i hver af disse stater og »er følgelig forpligtet til at betale de bidrag, som i givet fald pålægges dem i begge disse lovgivninger« [26]. Forordning nr. 1408/71 »overlader det til medlemsstaterne at fastlægge vilkårene for deres sociale sikringsordninger, navnlig at fastsætte niveauet for de bidrag, der skal opkræves« [27]. Det er en nødvendig følge af det samordningssystem, som er indført ved forordning nr. 1408/71, og som i afsnit II vedrører bestemmelsen af, hvilken lovgivning eller hvilke lovgivninger der skal anvendes på de arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som under forskellige omstændigheder gør brug af deres ret til fri bevæge-

23 — Dom af 3.5.1990, sag C-2/89, Kits van Heijningen, Sml. I, s.1755, præmis 19.

24 — Dom af 26.1.1999, sag C-18/95, Terhoeve, Sml. I, s. 345, præmis 33-35.

25 — Terhoeve-dommen, nævnt i fodnote 24, præmis 51.

26 — De Jaeck-dommen, nævnt i fodnote 13, præmis 39.

27 — Dommen i sagen Kommissionen mod Tyskland, nævnt i fodnote 22, præmis 29.

lighed, at niveauet for de sociale bidrag, der skal betales i forbindelse med en beskæftigelse, er forskelligt afhængig af den medlemsstat, hvori denne aktivitet udøves helt eller delvis, eller af den lovgivning om social sikring, som gælder for denne beskæftigelse [28].

38. Jeg er derfor enig med Kommissionen i, at medtagelsen af den omtvistede rente i beregningsgrundlaget er en ren konsekvens af den omstændighed, at den nederlandske lovgivning i medfør af artikel 14c i sin helhed finder anvendelse på Piatkowski, dvs. med alle de fordele og ulemper, dette indebærer.

Begrænsninger for den nationale kompetence på området for social sikring

39. Retspraksis har pålagt medlemsstaterne nogle begrænsninger vedrørende udøvelsen af den kompetence, de har bevaret på området for social sikring: De skal f.eks. sikre, at deres nationale bestemmelser om social sikring ikke udgør en hindring for den effektive udøvelse af de friheder, som er garanteret i traktaten, og at en arbejdstager, der har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, ikke bliver forfordelt i forhold til fastboende arbejdstagere [29].

40. I den foreliggende sag fremgår det imidlertid ikke, at Piatkowski, der har udnyttet sin ret til fri bevægelighed ved at skifte bopæl fra Nederlandene til Belgien, derved er blevet stillet ringere med hensyn til behandlingen af rentebetalingen i henseende til social sikring, sammenlignet med en fastboende arbejdstager. Det er uomtvistet, at rentebetalingen ville være blevet behandlet på den samme måde i Nederlandene, uanset om Piatkowski ikke var flyttet til Belgien, men var forblevet bosat i Nederlandene, idet den ville være blevet taget med i beregningen af de skyldige bidrag (om end det i sidste instans tilkommer den nationale ret at afgøre dette spørgsmål).

41. Den forelæggende ret har også henvist til den retspraksis, hvorefter en medlemsstats sociale sikringslovgivning strider mod artikel 39 EF og 43 EF, hvis de bidrag, som en

28 — Hervein II-dommen, nævnt i fodnote 13, præmis 52.

29 — Jf. generaladvokat Ruiz-Jarabo Colomers forslag til afgørelse i sagen Kommissionen mod Tyskland, nævnt i fodnote 22, punkt 27 og den deri nævnte retspraksis.

forsikret person afkræves, ikke giver ham nogen supplerende social beskyttelse [30]. I den foreliggende sag har den forelæggende ret udtalt, at de bidrag, Piatkowski er pligtig at erlægge af rentebetalingen, ikke ville blive modsvaret af nogen tilsvarende ydelse i henseende til social beskyttelse, idet retten dog er i tvivl om, hvorvidt dette udgør en restriktion for den frie bevægelighed, da det kunne anføres om en hvilken som helst forhøjelse af sociale sikringsbidrag, at der ikke er noget modstykke til denne forhøjelse i relation til social beskyttelse.

42. Jeg er enig i, at den blotte omstændighed, at en forsikret persons bidrag forhøjes, fordi den berørte medlemsstat tager hensyn til indkomst fra en bestemt kilde, ikke i sig selv kan betragtes som en hindring for denne persons frie bevægelighed. Selv om det bidrag, der er opkrævet af rentebetalingen, ikke giver anledning til en konkret supplerende beskyttelse, eftersom Piatkowski allerede er dækket, er det relevante spørgsmål, således som også anført af både den nederlandske regering og Kommissionen, om den omstændighed, at en person er omfattet af bidragspligten, modsvares af en social beskyttelse. Omfanget af beskyttelsen og den specifikke måde bidraget opgøres på, er ikke relevant. Den ovenfor nævnte retspraksis [31] vedrørte situationer, hvor indbetalingen af bidrag til en medlemsstats sociale sikringsordning ikke gav de berørte arbejdstagere ret til nogen sociale sikringsydelser [32] eller til supplerende social beskyttelse [33] eller supplerende socialsikringsmæssig dækning [34]. Jeg finder, at den foreliggende sag kan adskilles herfra: ved at bidrage til den nederlandske ordning opnår Piatkowski ret til alders- og efterladtepension, børnetilskud og dækning af særlige udgifter i anledning af sygdom.

43. Endelig har den forelæggende ret spurgt om, hvorvidt det ville være foreneligt med den frie bevægelighed for arbejdstagere, hvis både Nederlandene og Belgien opkrævede socialsikringsbidrag af rentebetalingen. Da det imidlertid af sagens faktiske omstændigheder fremgår, at denne situation ikke er aktuel i den foreliggende sag, finder jeg det ikke hensigtsmæssigt, at Domstolen tager stilling til dette spørgsmål.

30 — Hervein II-dommen, nævnt i fodnote 13, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis.

31 — Jf. fodnote 30.

32 — Dom af 3.2.1982, forenede sager 62/81 og 63/81, Seco og Desquenne & Giral, Sml. s. 223, præmis 7.

33 — Dom af 15.2.1996, sag C-53/95, Kemmler, Sml. I, s. 703, præmis 13.

34 — Hervein II-dommen, nævnt i fodnote 13, præmis 64.

Forslag til afgørelse

44. Herefter finder jeg, at det spørgsmål, der er forelagt af Gerechtshof te 's-Hertogenbosch, må besvares som følger:

»Hverken artikel 39 EF og 43 EF eller artikel 14c, litra b), i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366), er til hinder for, at en medlemsstat opkræver socialsikringsbidrag af indkomst i form af renter, som er betalt af et selskab med hjemsted i denne medlemsstat til en statsborger i en anden medlemsstat, der i medfør af artikel 14c, litra b), sammenholdt med bilag VII til forordning nr. 1408/71, er omfattet af lovgivningen om social sikring i begge disse medlemsstater.«